

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudkyně Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **A. K.**
zastoupen advokátem JUDr. Mgr. Jiřím Drobečkem
sídlem Štefánikova 14, Hodonín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno

za účasti osob zúčastněných na řízení:

- 1) **město Veselí nad Moravou**
sídlem tř. Masarykova 119, Veselí nad Moravou
- 2) **R. K.**
- 3) **J. K.**

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2016, č. j. JMK 84609/2016, sp. zn. S-JMK 55145/2016/ODOS

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Veselí nad Moravou, odboru Stavebního úřadu (dále též „správní orgán I. stupně“), ze dne 22. 2. 2016, č. j. MVNM/5646/2016, sp. zn. S-MVNM/12106/2015/ŽPÚP.
2. Dne 10. 8. 2015 na základě žádosti žalobce, podané dne 15. 4. 2015, správní orgán I. stupně vydal pod č. j. MVNM/25428/2015, sp. zn. S-MVNM/12106/2015/ŽPÚP deklaratorní rozhodnutí, že se na pozemcích parc. č. x a parc. č. x, v kat. území Veselí-Předměstí nenachází veřejně přístupná účelová komunikace dle § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“). K odvolání žalobce bylo následně toto rozhodnutí zrušeno, a to rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 11. 2015, č. j. JMK 150938/201, sp. zn. S-JMK 123248/2015/ODOS, a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení.
3. Dne 21. 12. 2015 žalobce doručil správnímu orgánu I. stupně také návrh na zahájení řízení o odstranění pevné překážky. Správní orgán I. stupně usnesením ze dne 5. 1. 2016, č. j. MVNM/189/2016, sp. zn. S-MVNM/40101/2015 SÚ, spojil řízení o odstranění pevné překážky s řízením o deklaraci veřejně přístupné účelové komunikace, kdy obě věci nadále vedl pod sp. zn. S-MVNM/12106/2015/ŽPÚP.
4. Následně rozhodnutím ze dne 22. 2. 2016, č. j. MVNM/5646/2016, sp. zn. S-MVNM/12106/2015/ŽPÚP, ve společném řízení rozhodl tak, že
„I. Na pozemku parc. č. x v katastrálním území Veselí-Předměstí ve městě Veselí nad Moravou, se nachází veřejně přístupná účelová komunikace ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, která má počátek ve styku s parcelou č. x v katastrálním území Veselí-Předměstí, kde navazuje na místní komunikaci, dále pokračuje mezi parcelami x a x v katastrálním území Veselí-Předměstí, a to bezprostředně podél hranice s pozemkem x v katastrálním území Veselí-Předměstí a její konec se nachází u styku s účelovou komunikací situovanou rovněž na parc. č. x v katastrálním území Veselí-Předměstí, na niž v přibližné kolmici navazuje. Celková délka této veřejně přístupné účelové komunikace je cca 22m, její šíře cca 1,5m po celé její délce, a je určena k užívání pouze koly a chodci (v grafické příloze vymezena zelenou barvou).
II. Městu Veselí nad Moravou, IČ 00285455, trž. Masarykova 119, 698 01 Veselí nad Moravou, se nařizuje odstranění pevné překážky, a to jednoho volně loženého betonového bloku (v pořadí první betonový blok od pozemku parc. č. x v katastrálním území Veselí-Předměstí, který je v grafické příloze označen křížkem červené barvy), která je umístěna na pozemku parc. č. x v katastrálním území Veselí-Předměstí, a je situována na veřejně přístupné účelové komunikaci deklarované v bodě I.

výroku tohoto rozhodnutí, a to ve lhůtě 10 pracovních dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

III. Na pozemku parc. č. x v katastrálním území Veselí-Předměstí, ve městě Veselí nad Moravou, po celé délce severovýchodní hranice pozemku x s pozemkem x v katastrálním území Veselí-Předměstí,

tj. v délce cca 15,4m a šířce cca 1,15m, a ani na žádné jiné jeho části, se nenachází veřejně přístupná účelová komunikace ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích (v grafické příloze je průběh domnělé komunikace na předmětné parcele vymezen červenou barvou).

IV. Odstranění pevných překážek (ocelové tyče a kameny), z pozemku parc. č. x v katastrálním území Veselí-Předměstí, ve městě Veselí nad Moravou, které jsou situovány podél severovýchodní hranice pozemku x s pozemkem x v katastrálním území Veselí-Předměstí, se nenařizuje, jelikož na daném pozemku se veřejně přístupná účelová komunikace nenachází.“

5. V rámci deklarace existence veřejně přístupné účelové komunikace se správní orgán I. stupně zabýval čtyřmi znaky, které musejí být naplněny, aby veřejně přístupná účelová komunikace

ze zákona vznikla. Při zkoumání znaku zřetelnosti cesty v terénu správní orgán vyšel především

z místního šetření konaného dne 25. 6. 2015 a zde pořízené fotodokumentace, přičemž za prokázanou měl probíhající komunikaci patrnou na předmětné části pozemku parc. č. x, v kat. území Veselí-Předměstí. Povrch pozemku parc. č. x, v kat. území Veselí-Předměstí byl naopak převážně zcela zatravněn a zcela prost znaků, které by svědčily o jeho využívání jako účelové komunikace. V případě pozemku parc. č. x, v kat. území Veselí-Předměstí správní orgán I. stupně konstatoval, že tento bezpochyby slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby jejich vlastníků. V omezené míře slouží vlastníkům i uživatelům pozemků v zahrádkářské oblasti (zde existuje alternativní účelová komunikace), a rovněž vlastníkům rodinného domu č. p. x k napojení jejich nemovitosti na místní komunikaci. Naplnění tohoto znaku však správní orgán I. stupně neshledal v případě pozemku parc. č. x, v kat. území Veselí-Předměstí, kde postrádal oprávněný důvod nezbytného využití. K tomu správní orgán I. stupně uvedl, že příjezd k rodinnému domu č. p. x je dostatečně zajištěn i bez využití pozemku parc. č. x, jelikož prostor mezi rodinnými domy č. p. x a č. p. x, kde se příjezd do garáže uskutečňuje,

je v nejužším místě 15 metrů, z čehož asi 11 metrů zabírají pozemky ve vlastnictví města Veselí nad Moravou, které jsou určeny k obecnému užívání. Správní orgán I. stupně dále posuzoval otázku souhlasu vlastníků s užíváním komunikace, kdy v případě pozemku parc. č. x,

v kat. území Veselí-Předměstí město Veselí nad Moravou souhlasilo s užíváním pozemku jako veřejně přístupné účelové komunikace pro využití cyklisty a chodci. Souhlas vlastníků pozemku parc. č. x s obecným užíváním coby účelové komunikace naopak dle správního orgánu

I. stupně žádný z listinných důkazů neobsahoval a nebylo možné dovodit ani souhlas konkludentní. K možnosti přechodu souhlasu s obecným užíváním z vlastníka na vlastníka správní orgán I. stupně poukázal na nález Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06. Předchozím vlastníkem předmětného pozemku bylo město Veselí nad Moravou, které však pozemek prodalo pro výstavbu rodinného domu. Původní účelová komunikace

tak měla
na základě vzniku plnohodnotné alternativy vyjít z užívání. Znak nutné komunikační potřeby správní orgán I. stupně posuzoval s ohledem na rozbor alternativních přístupů do zahrádkářské oblasti, z čehož vyplynulo, že k předmětné komunikaci se v dané lokalitě nachází srovnatelná alternativa, a to po místní komunikaci v ulici Luční, dále kolem domů č. p. x a č. p. x, v kolmém směru navazující na účelovou komunikaci jdoucí mezi pozemky parc. č. x a parc. č. x, v kat. území Veselí-Předměstí a navazující na veřejně přístupnou účelovou komunikaci situovanou na pozemku parc. č. x, v kat. území Veselí-Předměstí. Pokud se jedná o obslužnost domu č. p. x, ta je dle správního orgánu I. stupně zajištěna po pozemku parc. č. x, v kat. území Veselí-Předměstí bez možné alternativy. V případě tohoto pozemku tedy i tento znak veřejné účelové komunikace považoval správní orgán I. stupně za naplněný. Správní orgán I. stupně uzavřel, že pozemek parc. č. x, v kat. území Veselí-Předměstí nebylo třeba k tomuto účelu vůbec využít, a to z důvodu dostatečné šířky pozemku parc. č. x, v kat. území Veselí-Předměstí.

6. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí bránil odvoláním, které žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 8. 6. 2016, č. j. JMK 84609/2016, sp. zn. S-JMK 55145/2016/ODOS, jako nedůvodné zamítl a prvostupňové správní rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uzavřel, že skutkový stav celé věci byl správním orgánem I. stupně zjištěn dostatečně, úplně a nejsou o něm důvodné pochybnosti. Žalovaný se ztotožnil s hodnocením správního orgánu I. stupně ohledně naplnění znaku souhlasu vlastníka s užíváním pozemku coby veřejně přístupné účelové komunikace, kdy shodně dospěl k závěru, že souhlas manželů K. nebyl učiněn explicitně ani konkludentně. K návrhu žalobce na provedení důkazů rozhodnutím ze dne 14. 3. 2008 a listinou ze dne 6. 2. 2008 žalovaný nepřihlížel, neboť se dle jeho názoru nejednalo o nové důkazy, které by žalobce bez své viny nemohl uplatnit již v prvostupňovém správním řízení.

II. Obsah žaloby

7. Žalobce byl přesvědčen, že žalovaný zatížil napadené rozhodnutí vadou spočívající v nesprávně zjištěném skutkovém stavu, nesprávném posouzení věci samé a nadto postupem předcházejícím jeho vydání byly porušeny zásady správního řízení. V podané žalobě uvedl, že důkaz čtením rozhodnutí ze dne 14. 3. 2008 navrhoval již před vydáním v pořadí prvního rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a tedy ve vztahu k tomuto navrhovanému důkazu se dle žalobce nemohlo jednat o prolomení zásady obsažené v § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Pokud se jednalo o návrh na čtení listiny ze dne 6. 2. 2008, měl být obsah této listiny správnímu orgánu I. stupně znám z úřední povinnosti. Žalobce se domníval, že ustanovení § 142 správního řádu se neuplatní tam, kde lze relevantní skutečnosti nezbytné pro rozhodnutí věci samé zjistit z úřední činnosti správního orgánu. Pokud žalovaný odmítl navržený důkaz provést, měl dle žalobce upřesnit, které listiny mohl žalobce uplatnit již dříve, nikoli pouze formalisticky odkázat na ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu, když smyslem návrhu žalobce bylo prokázání

existence poskytnutého souhlasu ve vazbě na obsah listiny ze dne 14. 3. 2008, tedy vyvrácení závěru správního orgánu I. stupně o tom, že manželé K. neposkytli souhlas explicitně ani konkludentně. Jak správní orgán I. stupně, tak žalovaný pak dle žalobce nesprávným způsobem vyložili obsah listin ze dne 6. 2. 2008 a ze dne 14. 3. 2008, a proto přijali nesprávný skutkový závěr, kdy tato vada mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

8. Žalovaný zároveň nerespektoval ani ochranu dobré víry žalobce ve vztahu k celé řadě správních rozhodnutí, které byly na základě žádosti manželů K. (jako stavebníků) vydány. Již v roce 2008 nechali manželé K. opravit projektovou dokumentaci na základě doporučení obsaženého v listině ze dne 6. 2. 2008 tak, aby respektovala pozemní komunikaci na obou pozemcích. Proto všechny projevy při místním šetření dne 25. 6. 2015, či jejich písemný projev obsažený v listině doručené správnímu orgánu I. stupně dne 6. 1. 2016, je nutno dle žalobce v kontextu správního řízení vedeného v roce 2008 považovat za schválnost. S ohledem na zásadu předvídatelnosti a legitimního očekávání žalobce považoval za paradoxní závěr žalovaného o existenci veřejně přístupné účelové komunikace toliko pro cyklisty a pěší, který je v rozporu se závěrem, k němuž žalovaný dospěl ve svém rozhodnutí ze dne 4. 1. 2013, č. j. JMK 94944/2012, sp. zn. S-JMK 94944/2012-OÚPSŘ.
9. Dále žalobce poukázal na skutečnost, že do spisového materiálu založil fotografii z doby, kdy pozemek parc. č. x, v kat. území Veselí-Předměstí vlastnilo město Veselí nad Moravou. Z této fotografie je zřejmé, že na dané části pozemku se skutečně nacházejí vyjeté koleje patrné v terénu. Dle žalobce tedy správní orgány pochybily, pokud se nezabývaly tím, zda předmětná účelová komunikace existuje ze zákona, tudíž souhlas manželů K. není zapotřebí, neboť žalobcem byl předložen důkaz, ze kterého vyplývá, že město Veselí nad Moravou jako předchozí vlastník pozemku strpělo užívání pozemku pro potřebu účelové komunikace. Dle žalobce tedy správní orgány nesprávně aplikovaly ustanovení § 7 zákona o pozemních komunikacích na zjištěný skutkový stav, kdy podle žalobce je na obou pozemcích (parc. č. x i parc. č. x, oba v kat. území Veselí-Předměstí) stálá a patrná cesta v terénu, souhlas vlastníka byl dán, a to městem Veselí nad Moravou, a rovněž je dána nutnost komunikační potřeby. S ohledem na vše výše uvedené proto žalobce navrhoval, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě uvedl, že skutkový stav byl v předmětném řízení zjištěn správně a úplně. V případě žalobcem navrženého důkazu listinou ze dne 14. 3. 2008 se žalovaný ztotožnil s posouzením správního orgánu I. stupně, který tento důkaz provedl a zhodnotil v prvostupňovém rozhodnutí, a to konkrétně na str. 11, str. 19 a str. 20 odůvodnění. K provedení důkazu listinou ze dne 6. 2. 2008 žalovaný sdělil, že tento nepovažoval za důkaz, který by žalobce nemohl uplatnit již dříve, a proto k němu dle ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu nepřihlížel.

11. K námitce existence cesty na části pozemku parc. č. x, v kat. území Veselí-Předměstí žalovaný uvedl, že na místě samém bylo provedeno několik místních šetření. Bylo zjištěno, že se daný pozemek k obecnému užívání nevyužívá, není zde dána nutná komunikační potřeba a znatelnost cesty v terénu již také není zřejmá. Ohledně posouzení znaku souhlasu vlastníků pozemku s jeho obecným užíváním se žalovaný ztotožnil se zjištěním skutkového stavu i jeho právním posouzením tak, jak jej provedl správní orgán I. stupně, přičemž námitky, které žalobce v této souvislosti vznesl, správní orgán I. stupně vypořádal dostatečně podrobně. K tomu žalovaný odkázal na odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí, konkrétně na str. 11, str. 8 a str. 17.
12. Dále žalovaný trval na tom, že není vázán názorem jiného správního orgánu (jiného oddělení či odboru žalovaného), který v rámci rozhodnutí ze dne 4. 1. 2013, č. j. JMK 94944/2012, sp. zn. S-JMK 94944/2012-OÚPSŘ, posuzoval jako předběžnou otázku existenci veřejně přístupné účelové komunikace. K tomu žalovaný doplnil, že toliko silniční správní orgán je oprávněn závazně deklarovat existenci veřejně přístupné účelové komunikace ve smyslu ustanovení § 7 zákona o pozemních komunikacích, kdy v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2011 ve věci sp. zn. 22 Cdo 3158/2009. Závěrem proto žalovaný navrhl, aby krajský soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Replika žalobce

13. Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného podáním repliky, v níž poukázal na povinnost správního orgánu šetřit práva nabytá v dobré víře. Dle názoru žalobce nelze s odkazem na formální naplnění obsahu věcné příslušnosti silničního správního úřadu pominout práva a povinnosti, která v dané lokalitě vznikla na základě dřívější činnosti jiného správního orgánu. Tímto žalovaný dle názoru žalobce postupuje v rozporu s ustanovením § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Pokud totiž byl žalobce prostřednictvím pravomocných správních rozhodnutí utvrzován v tom, že jeho stavba (garáž) je napojena na účelovou komunikaci, byl následným postupem správních orgánů prolomen požadavek na ochranu principu předvídatelnosti práva, právní jistoty, čímž bylo porušeno právo žalobce na spravedlivý proces. Žalobce tak nyní neví, zda může používat část deklarované účelové komunikace pro motorové vozidlo, aby se jím mohl dostat do garáže, když nyní je účelová komunikace deklarována jen pro chůzi a cyklisty. Tím *de facto* došlo ke změně způsobu a možnosti ve využívání jeho staveb jako prostředku k uspokojování bytových a podnikatelských potřeb žalobce a jeho rodiny.
14. Žalobce zároveň navrhl, aby krajský soud v rámci dokazování provedl výslech pana Z. F., jakožto osoby, která byla účastna místních šetření, při kterých dle žalobce panovala u osob zúčastněných shoda o tom, že o předmětných pozemcích je uvažováno jako o účelové komunikaci pro motorová vozidla.

V. Vyjádření účastníků při ústním jednání

15. Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních obsažených v dřívějších písemných podáních. Žalovaný zároveň doplnil, že ve své rozhodovací činnosti vycházel

z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 5. 2016, č. j. 30 A 57/2014 - 111, ze kterého vyplývá,

že při deklarování veřejné účelové komunikace je důležité zkoumat faktický stav v době rozhodování správního orgánu. Dle názoru žalovaného není žalobce napadeným rozhodnutím nikterak krácen na svých právech a napadeným rozhodnutím nejsou omezena ani práva třetích osob, neboť zde existuje alternativní komunikace, která byla vybudována městem Veselí

nad Moravou na jeho pozemcích (tzv. severní cesta) a která slouží k dopravní obsluze lokality, včetně přístupu těžší techniky. Žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce může nadále využívat pozemek parc. č. x ve vlastnictví města Veselí nad Moravou v nezbytně šíři jako sjezd

a nájezd ke své garáži, aniž by bylo nutné současné využití pozemku v soukromém vlastnictví manželů K.

16. Své vyjádření ve věci podala také osoba zúčastněná na řízení – město Veselí nad Moravou, jehož zástupce se ztotožnil s vyjádřením žalovaného, že v daném prostoru existuje alternativní cesta, která je účelovou komunikací, kdy současně došlo k tomu, že původní cesta se v čase změnila (což je u těchto cest běžné). I on poukázal na skutečnost, že žalobce má možnost využívat pozemky města ke sjezdu a příjezdu do garáže, a tedy není v užívání své nemovitosti jakkoli omezován.
17. Krajský soud následně zamítl žalobcem vznesené návrhy na provedení dokazování žalobou napadeným rozhodnutím, dále ohledáním místa, výsledkem žalobce, vyžádáním si rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 1. 2013, č. j. JMK 94944/2012, jakož i v replice navrženým výsledkem Z. F. (který se měl účastnit místních šetření), neboť posoudit důvodnost žalobcem uplatněných žalobních bodů bylo možno na základě obsahu předloženého spisového materiálu, který soudu poskytl dostatečný podklad pro rozhodnutí ve věci bez nutnosti doplňovat dokazování o takto navržené důkazy.
18. S ohledem na skutečnost, že soud nepřistoupil k provádění účastnického výslechu, dostal prostor vyjádřit se ve věci samé také při jednání osobně přítomný pan žalobce, který tohoto práva využil. V rámci svého vyjádření poukázal na skutečnost, že zde existují jasné důkazy o tom, že se cesta v místě nacházela. Přestože manželé K. dali souhlas, což promítl také do projektové dokumentace tvořící součást územního a stavebního povolení, došlo po tolika letech k tomu, že existence účelové komunikace nebyla na pozemku parc. č. x deklarována a na pozemku parc. č. x je určena pouze pro pěší a cyklisty. Žalobce zdůraznil neukázněnost stavebníků (zatarasení pozemku vrakem, postavení plotu), na nedodržení podmínek územního a stavebního rozhodnutí z jejich strany, ačkoli historie je daná a měla být v dané věci respektována. Žalobce zároveň doplnil, že mu tento přístup narušuje výkon podnikatelské činnosti, neboť v domě je zároveň provozován penzion, kdy hosté nemohou dojet k pozemku, panely (nadto nezabezpečené proti pádu a úrazu) zabraňují vstupu do penzionu, což omezuje komfort hostů. K dotazu žalovaného žalobce upřesnil, že garáž je využívána pro osobní, vlastní potřebu žalobce a jeho rodiny, nájezd však zároveň slouží jako další parkovací místo. Dochází tedy k omezení parkování pro hosty, neboť parkoviště pro hosty je vymezeno pouze pro určitý počet a toto jedno místo tedy slouží jako místo pro parkování.

19. V závěrečném návrhu zástupce žalobce připomněl, že žalobce a jeho rodina byli dlouhodobě účastníky různých stavebních řízení, v nichž historicky bylo (byť bez deklaratorního rozhodnutí silničního správního úřadu) vícero úředníky vysloveno, že v daném prostoru se na pozemcích nachází účelová komunikace. Žalobce a jeho rodina tak v návaznosti na to nabyli určitá práva a nabyli je v dobré víře. V době, kdy žalobce jako stavebník umisťoval a stavěl svůj rodinný dům, musel naplnit požadavek stavebního úřadu a napojit rodinný dům na účelovou komunikaci, napojit sjezd, aby se mohl dostávat do garáže. Pro žalobce proto rozhodnutí správního orgánu I. stupně o tom, že v daném prostoru se účelová komunikace nachází toliko na jednom z pozemků, nadto vymezena šíří 1,5 m s využitím pouze pro pěší a cyklisty, je rozhodnutím překvapivým, které nešetří práva žalobce a jeho rodiny nabytá v dobré víře. Zástupce žalobce uvedl, že je možno vést spor o to, zda konkrétní úředníci měli pravomoc existenci účelové komunikace ve svých rozhodnutích uvádět, avšak to, zda tato skutečnost byla po právu či nikoli, pana žalobce a jeho rodinu nezajímá. Rozhodující naopak je, že již dříve bylo v rámci výkonu vrchnostenské správy konstatováno stanovení podmínky ve vztahu k manželům K., že budou souhlasit a budou respektovat účelovou komunikaci v terénu. Je proto k nepochopení, že následně (po podání žádosti o vydání deklaratorního rozhodnutí) manželé K. tvrdí, že žádné takové okolnosti nebyly dány a že souhlas nedali. Zástupce žalobce měl za to, že správní orgány obou stupňů neposkytly žalobci ochranu práv nabytých v dobré víře a že nebylo dodrženo právo na legitimní očekávání. Bez významu není ani zásah do občanskoprávní sféry žalobce v podobě ekonomické újmy stran výkonu podnikatelské činnosti (co do zajištění příjezdu hostů do penzionu). Zástupce žalobce proto setrval na svém návrhu, aby podané žalobě bylo vyhověno a aby krajský napadené rozhodnutí žalovaného zrušil s tím, že v případě úspěchu požadované náklady řízení vyčíslí do 3 dnů.

20. Žalovaný ve svém závěrečném návrhu poukázal na skutečnost, že veřejné účelové komunikace vznikají faktickou existencí a současným naplněním čtyř znaků daných zákonem a soudní judikaturou. Mohou tak v čase vznikat, měnit se a zanikat, a to s ohledem na dopravní potřeby lokality, a tedy i vyjít z užívání. Zároveň připomněl, že správní orgány mají povinnost v maximální míře šetřit majetková práva soukromých vlastníků pozemků, a navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl. Žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval s odůvodněním, že mu žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

VI. Posouzení věci krajským soudem

21. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

22. Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož

i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, přičemž o věci samé rozhodl

po provedeném jednání, neboť žalobce vyslovil s rozhodnutím věci bez nařízení jednání svůj nesouhlas. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

23. Vzhledem k tomu, že v projednávané věci je předmětem sporu otázka existence veřejné účelové komunikace, pokládá krajský soud za nutné nejprve připomenout relevantní právní upravu a judikaturu soudů týkající se dané problematiky.

24. Podle ustanovení § 7 odst. 1, věty první, zákona o pozemních komunikacích je účelovou komunikací pozemní komunikace, která *slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi* nebo *k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků*. Tyto komunikace jsou veřejně přístupnými účelovými komunikacemi. Pro účelové pozemní komunikace (stejně jako pro ostatní pozemní komunikace) platí režim tzv. obecného užívání (§ 19 zákona o pozemních komunikacích), který lze podřadit pod pojem „veřejné užívání“. Právo obecného užívání pozemních komunikací, byť může být spojeno s vlastnictvím soukromých osob, není institutem soukromého práva, ale jedná se o veřejnoprávní oprávnění, které má svůj základ nikoli v občanskoprávních předpisech, ale vyplývá ze zákona o pozemních komunikacích (k tomu srovnej již rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 As 20/2003 - 64, tento i všechny níže uvedené rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz).

25. Je tedy zřejmé, že obecné užívání účelové komunikace umístěné na soukromém pozemku omezuje vlastnické právo vlastníka pozemku. Ústavní soud se pak touto otázkou zabýval ve svém nálezu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, publikovaném pod č. N 2/48 SbNU 9, dostupném na <http://nalus.usoud.cz>, ve kterém mimo jiné konstatoval, že bez náhrady lze vlastnické právo omezit pouze se souhlasem vlastníka (k tomu blíže viz dále).

26. Další podmínkou pro vznik veřejně přístupné účelové komunikace, kterou ve své rozhodovací činnosti dovodila judikatura soudů, je existence nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby. Pouze v případě nezbytné komunikační potřeby lze omezení vlastnického práva vlastníka pozemku, na kterém se komunikace nachází, označit za proporcionální. Aby mohlo dojít k deklaraci existence konkrétní veřejně přístupné účelové pozemní komunikace, musí být dostatečným způsobem zjištěn veřejný zájem na obecném užívání takové komunikace. Tento zájem spočívá právě v nezbytné komunikační potřebě, kterou by tato komunikace zajistila za předpokladu, že neexistují komunikační alternativy. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 5. 2011, č. j. 2 As 44/2011 - 99, publikovaném pod č. 2370/2011 Sb. NSS, shodně konstatoval, že *„podmínka existence nezbytné komunikační potřeby je splněna, pokud se v dané lokalitě nenachází k předmětné komunikaci alternativa, o níž by bylo možné vzhledem ke konkrétním podmínkám v území ještě rozumně uvažovat“*. Existují-li tedy jiné způsoby, jak dosáhnout sledovaného cíle (zajištění komunikačního spojení nemovitostí), aniž by tím došlo k omezení vlastnického práva, je třeba dát před omezením vlastnického práva přednost těmto jiným

způsobům. Ostatně již v době první Československé republiky vycházely soudy z toho, že „zákon o zřizování cest nezbytných jest výjimečným, zasahujícím do soukromého práva vlastnického a sluší tedy ustanovení jeho vykládati restriktivně a nikoliv extenzivně (...)“ (srovnej k tomu rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 5. 4. 1921, RI 209/21, Vážný, č. III, roč. 1921, str. 251). Jinými slovy, není-li naplněna nutná komunikační potřeba, není dán ani dostatečně silný veřejný zájem na omezení vlastnického práva.

27. Lze tedy shrnout, že k tomu, aby komunikace byla označena za veřejně přístupnou účelovou komunikaci, musí být splněny jednak podmínky stanovené v § 7 zákona o pozemních komunikacích, jednak podmínky, které dovodila judikatura soudů, tj. udělení souhlasu s obecným užíváním a nezbytná komunikační potřeba. Všechny tyto podmínky přitom musejí být splněny kumulativně (současně).
28. V posuzované věci se žalobce v podané žalobě omezil toliko na argumentaci týkající se naplnění znaku souhlasu s obecným užíváním pozemku parc. č. x, v kat. území Veselí-Předměstí, přičemž na rozdíl od správních orgánů byl přesvědčen o jeho naplnění. Tento souhlas dle žalobce jednoznačně vyplýval již ze samotných projevů manželů K., kteří v roce 2008 v řízení o umístění stavby rodinného domu č. p. x opravili projektovou dokumentaci ke stavbě tak, aby byla respektována pozemní komunikace na obou pozemcích parc. č. x a parc. č. x, oba v kat. území Veselí-Předměstí. Tyto skutečnosti přitom měly dle žalobce vyplývat právě z listin ze dne 14. 3. 2008 a ze dne 6. 2. 2008, jejichž obsah správní orgány vyložily nesprávným způsobem, a proto přijaly nesprávný skutkový závěr.
29. Krajský soud předně k podmínce souhlasu s obecným užíváním opětovně připomíná, že tato není výslovně stanovena zákonem, vyplývá však ze soudní judikatury (k tomu srovnej již výše citovaný nálezn Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, publikovaný pod č. N 2/48 SbNU 9, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>). V případě tzv. veřejně přístupných účelových komunikací definovaných v § 7 zákona o pozemních komunikacích tedy musí vlastník s omezením vlastnického práva v podobě obecného užívání souhlasit. Proti vůli vlastníka dotčeného pozemku může vzniknout veřejně přístupná účelová komunikace pouze za poskytnutí kompenzace (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 5 As 27/2009 - 66, publikovaný pod č. 2012/2010 Sb. NSS, a ze dne 16. 5. 2011, č. j. 2 As 44/2011 - 99, publikovaný pod č. 2370/2011 Sb. NSS).
30. Souhlas vlastníka může být buď výslovný, nebo konkludentní. Dle judikatury Nejvyššího soudu České republiky (srovnej např. rozsudek ze dne 21. 2. 2006, sp. zn. 22 Cdo 1173/2005, dostupný na www.nsoud.cz) platí, že pokud vlastník se zřízením účelové komunikace projevil či vyslovil souhlas, jsou jeho soukromá práva omezena veřejnoprávním institutem obecného užívání pozemní komunikace, které nemůže být následně vyloučeno jednostranným úkonem vlastníka, jenž takový souhlas udělil, ani jeho právními nástupci. Jestliže vlastník pozemku v minulosti, kdy pozemek začal sloužit jako účelová komunikace, s tímto nevyslovil kvalifikovaný nesouhlas, jde o účelovou komunikaci, vzniklou ze zákona. Stačí, aby vlastník strpěl užívání pozemku

jako komunikace, nesouhlas by musel být projeven aktivním jednáním. Pokud vznikne účelová komunikace, je její právní status závazný i pro budoucí majitele pozemku - účelové komunikace. Veřejně přístupnou účelovou komunikací se tedy pozemek stává jeho věnováním obecnému užívání, ať již vlastníkem výslovně projeveným souhlasem nebo konkludentním strpěním.

31. Stran souhlasu vlastníků pozemku parc. č. x, v kat. území Veselí-Předměstí, manželů K., s jeho obecným užíváním se přitom krajský soud zcela ztotožnil s posouzením věci, jak jej provedl žalovaný, potažmo správní orgán I. stupně. Ten dospěl k závěru, že žádný z důkazů, jež jsou součástí správního spisu, neobsahuje výslovný souhlas majitelů pozemku parc. č. x, v kat. území Veselí-Předměstí, manželů K., s obecným užíváním svého pozemku a nebylo možno z nich vyvodit ani udělení souhlasu konkludentní formou, tzv. souhlas mlčky.
32. Žalobce v této souvislosti upozorňoval především na skutečnost (vyplývající z protokolu o ústním jednání ze dne 14. 3. 2008), že v roce 2008 došlo k posunutí stavby rodinného domu manželů K., která měla být původně situována na vyježděných kolejkách komunikace, která se v té době nacházela i na pozemku parc. č. x, v kat. území Veselí-Předměstí, což dokládá i letecký snímek lokality z roku 2006. Jak ovšem uvedl již správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí, v předmětném protokolu bylo řešeno navrhované umístění rodinného domu č. p. x pro účely tehdy probíhajícího územního řízení o umístění stavby, nikoliv otázka umístění pozemní komunikace. Z uvedeného proto nelze vyvozovat ani konkludentní vyjádření souhlasu manželů K. s veřejným užíváním této části jejich pozemku po účely veřejně přístupné účelové komunikace. Z výkresu o vymezení rozměrů stavebního pozemku a umístění rodinného domu, jež je přílohou protokolu o ústním jednání ze dne 14. 3. 2008, vyplývá, že skutečně došlo k posunutí stavby rodinného domu cca o 3 m tak, aby tato nezasahovala do vyježděných kolejí pozemní komunikace, jež v té době byla situována i na pozemku parc. č. x, v kat. území Veselí-Předměstí. Tuto skutečnost však samu o sobě nelze hodnotit jako souhlas s užíváním pozemku jako veřejně přístupné účelové komunikace, když navíc tento souhlas není ani výslovně zmíněn na žádném místě daného protokolu.
33. Pokud se pak jedná o listiny, na které žalobce v této souvislosti v podané žalobě upozorňoval, tj. konkrétně rozhodnutí ze dne 14. 3. 2008, č. j. ŽPSÚ/5378/2008, a sdělení ze dne 6. 2. 2008, č. j. ŽPSÚ/3637/2008, v obecné rovině je možno přisvědčit žalovanému, že v řízení o odvolání se uplatní ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu, tedy tzv. koncentrace řízení. Platí tedy, že k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedených v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. V posuzované věci, a to zejména v případě rozhodnutí ze dne 14. 3. 2008, č. j. ŽPSÚ/5378/2008, které bylo učiněno již součástí spisu správního orgánu I. stupně a kterou také správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí

hodnotil, je nutno konstatovat, že odůvodnění neprovedení tohoto důkazu v odvolacím řízení odkazem

na ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu nebylo ze strany žalovaného na místě. Zároveň je však potřeba upozornit, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodování vycházel z úplného obsahu správního spisu, jakož i ze skutečností známých jemu z úřední činnosti. Vzhledem k tomu,

že okolnost, že v řízení o umístění stavby rodinného domu č. p. x manželů K. došlo k odsunutí rodinného domu od hranice pozemku, je v nyní souzené věci nesporná, nebylo třeba ji ani prokazovat. Podstatné přitom je (a krajský soud to již uvedl výše), že z tohoto postupu manželů K. nelze v žádném případě dovozovat jejich souhlas s obecným užíváním pozemku parc. č. x, v kat. území Veselí-Předměstí.

34. Vlastníci pozemku parc. č. x, v kat. území Veselí-Předměstí, manželé K., se naopak k jeho využívání širokou veřejností opakovaně vyjadřovali negativně a také mu aktivně bránili. V souvislosti s úpravou projektové dokumentace a posunutím stavby rodinného domu č. p. x v územním řízení o jejím umístění uvedli v dopisu určeném městu Veselí nad Moravou ze dne

19. 3. 2012 a ve vyjádření k deklaratornímu řízení ze dne 4. 1. 2016, že je v dané chvíli tížila finanční situace spojená s čerpáním hypotéčního úvěru, a proto byli nuceni stavbu posunout, jelikož si byli vědomi, že v opačném případě, pokud by se stavbou rodinného domu čekali

až do vyřešení sporu ohledně komunikace, by jim narůstaly značné finanční náklady. Do protokolu ze dne 25. 6. 2015 pak uvedli, že nikdy žádný (byť jen konkludentní) souhlas k vjezdu na svůj pozemek nedali a že považují své hranice za nedotknutelné. Rovněž se vyjádřili

v tom smyslu, že z jejich počínání lze jednoznačně vyvodit, že chtějí svůj pozemek v celém rozsahu bezesbýtku využívat, přičemž vždy aktivně bránili obecnému užívání, což lze doložit již původním záměrem umístit rodinný dům do samotné hranice pozemku, dále záměrem oplotit svůj soukromý majetek, či současné vymezení hranice pozemku ocelovými tyčemi. Z popsanych projevů manželů K., jakož i kroků, které v tomto ohledu v minulosti činili, tak nelze dle krajského soudu dovodit jejich souhlas s užíváním pozemku parc. č. x, v kat. území Veselí-Předměstí, coby veřejně přístupné účelové komunikace.

35. Pokud se jedná o námitku žalobce, že správní orgány se v předcházejícím řízení dostatečně nevypořádaly ani s možností vzniku veřejně přístupné účelové komunikace ze zákona, tedy strpěním obecného užívání komunikace ze strany předchozího vlastníka - města Veselí nad Moravou, ani této námitce krajský soud nepřisvědčil. Naopak je toho názoru, že správní orgán

I. stupně se touto otázkou v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí velmi podrobně zabýval (konkrétně na str. 11, 12 a 21 odůvodnění). Zde především uvedl, že předchozím vlastníkem pozemku parc. č. x, v kat. území Veselí-Předměstí, bylo město Veselí nad Moravou

(viz kupní smlouva k nemovitosti uzavřená mezi městem Veselí nad Moravou a manželi K. dne 16. 7. 2007). Z leteckého snímku pořízeného v roce 2000 (ale také z let 2003 nebo 2006) přitom vyplynulo, že v této době, tj. v době, kdy vlastníkem uvedeného pozemku bylo město Veselí nad Moravou (byť pozemek parc. č. x vznikl oddělením z původního

pozemku parc. č. x až později), se na předmětném pozemku nacházely vyježděné koleje nepochybně svědčící o existenci účelové komunikace. Zároveň je nesporné, že město Veselí nad Moravou v dané době (v době před rozdělením pozemku parc. č. x) nikterak nebránilo obecnému užívání těchto pozemků jako účelové komunikace, což jistě bylo možno považovat za souhlas konkludentní formou.

36. K výše uvedenému však přistupují další okolnosti, od nichž nelze v projednávané věci odhlížet.

S ohledem na postupný rozvoj dané lokality, která byla tehdy platným územním plánem města určena pro výstavbu rodinných domů, měnilo i samo město Veselí nad Moravou svůj přístup a postupně zažité poměry v daném území tak, aby toto území mohlo být a bylo v návaznosti

na urbanistické požadavky využito maximálně účelně a hospodárně s ohledem na své určení. Proto došlo k dělení pozemků (mj. také k rozdělení pozemku parc. č. x, v kat. území Veselí-Předměstí), z něhož byly odděleny parcely (mezi nimi i pozemek parc. č. x) určené

k následnému prodeji soukromým vlastníkům za účelem nové výstavby rodinných domů. Toto dělení bylo přitom v tomto konkrétním případě provedeno takovým způsobem, že na zbylé části pozemku parc. č. x, v kat. území Veselí-Předměstí nově vznikla účelová komunikace, která

v kolmici navazuje na místní komunikaci situovanou na pozemku parc. č. x, probíhá podél severozápadní hranice pozemku parc. č. x a v přímé linii navazuje na účelovou komunikaci situovanou na pozemku parc. č. x, vše v kat. území Veselí-Předměstí. Tuto novou účelovou komunikaci zde město Veselí nad Moravou zbudovalo jako rovnocennou alternativu předchozí účelové komunikace. Plnohodnotně tak nahradila přístup jednotlivých vlastníků a uživatelů pozemků, které jsou situovány v přílehlé zahrádkářské oblasti. Jelikož pak původní účelová komunikace měla nadále sloužit pouze pro chodce a kola, umístilo město Veselí nad Moravou na pozemku parc. č. x, v kat. území Veselí-Předměstí betonové bloky, které měly zabránit průjezdu vozidel a jiné zemědělské techniky po této komunikaci (viz vyjádření města Veselí nad Moravou ze dne 28. 1. 2016).

37. Dle krajského soudu je tedy zřejmé, že kroky, které i samo město Veselí nad Moravou v dané lokalitě činilo, měly za následek ukončení existence původní účelové komunikace v tom rozsahu, v jakém byla do té doby užívána, přičemž odprodej pozemku parc. č. x, v k. ú. Veselí-Předměstí soukromému vlastníkovu za účelem výstavby rodinného domu toto pouze potvrdil.

V obecné rovině přitom nelze přijmout závěr, že existuje-li jednou v terénu účelová komunikace, je tento stav do budoucna neměnný. Takový závěr by ve svých důsledcích znamenal nemožnost dalšího rozvoje území obcí, jakož i možný nesoulad případné nové zástavby s urbanistickými požadavky. Přechod souhlasu předchozího vlastníka pozemku na vlastníka současného tedy v posuzovaném případě nebyl možný, jelikož v době prodeje pozemku nebyl s takovým užíváním souladný už ani případný dřívější (konkludentní) souhlas původního vlastníka. Ten nadto poskytl namísto původní účelové komunikace náhradu v podobě alternativního přístupu k pozemkům v dané lokalitě. S ohledem na vše

výše uvedené tedy krajský soud uzavírá, že znak souhlasu vlastníků pozemku pod domnělou veřejně přístupnou účelovou komunikací, vážící se k pozemku parc. č. x, v kat. území Veselí-Předměstí, nebyl naplněn, když vlastníci pozemku, manželé K., s jeho užíváním výslovně ani konkludentně nesouhlasili, a nelze dovodit ani přechod souhlasu z vlastníka předchozího.

38. Nadto je třeba na tomto místě opětovně připomenout, že všechny v úvodu uvedené znaky veřejně přístupné účelové komunikace musejí být naplněny současně (kumulativně) a časově

se střetnout v době rozhodování správního orgánu o tom, zda určitá cesta je veřejně přístupnou účelovou komunikací či nikoliv (srovnej k tomu shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu

ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64, dostupný na www.nssoud.cz). Pokud by byl i jeden z výše uvedených znaků scházel, o veřejně přístupnou účelovou komunikaci se jednat nemůže. V nyní souzené věci proto (bez ohledu na znak souhlasu) nelze v případě pozemku parc.

č. x, v kat. území Veselí-Předměstí, deklarovat existenci veřejně přístupné účelové komunikace také pro absenci dalších jejích znaků, a to znaku obecného užívání pozemku, nutné komunikační potřeby a patrnosti cesty v terénu. Krajský soud proto za dané situace nepřistoupil ani k dokazování výsledkem pana Z. F., navrženým žalobcem v podané replice, neboť pro posouzení důvodnosti podané žaloby nebyl výsledek tohoto svědka nezbytný.

39. S žalovaným pak lze souhlasit v tom ohledu, že správní orgán I. stupně nebyl při rozhodování

o deklaraci předmětné veřejně přístupné účelové komunikace vázán závěry, k nimž dospěl jiný správní orgán při posuzování této otázky jako otázky předběžné pro účely jiného správního řízení. Jak již krajský soud uvedl výše, v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího soudu je účelovou komunikací pozemní komunikace, která splňuje znaky uvedené v § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, a to i v případě, že o charakteru této pozemní komunikace nebylo vydáno správní rozhodnutí (shodně k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne

21. 11. 2000, sp. zn. 22 Cdo 1868/2000, či ze dne 21. 2. 2006, sp. zn. 22 Cdo 1173/2005, oba dostupné na www.nssoud.cz). Vznikne-li však spor o tom, zda určitá komunikace je či není veřejně přístupnou účelovou komunikací, je příslušným ve věci rozhodnout silniční správní úřad (§ 40 zákona o pozemních komunikacích), který o tom vydá deklaratorní rozhodnutí. Takové rozhodnutí je pak závazným určením charakteru posuzované komunikace, které působí vůči všem dalším subjektům a na které se od jeho vydání lze odvolávat v jakémkoliv dalším případném správním či jiném řízení. Uvedené platí i v případě, že by silniční správní úřad vydal rozhodnutí o tom, že určitá komunikace je veřejně přístupnou účelovou komunikací ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích na žádost jiného správního orgánu či účastníků pro účely konkrétního vedeného správního řízení. I v takovém případě tím silniční správní úřad závazně určuje povahu této komunikace rovněž vůči ostatním subjektům, které se tohoto správního řízení neúčastnily.

40. V návaznosti na výše uvedené tedy nelze v daném případě shledat na straně žalobce porušení zásady předvídatelnosti či zásady legitimního očekávání tak, jak jej v souvislosti s rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 1. 2013, č. j. JMK 94944/2012, sp. zn. S-JMK 94944/2012-OÚPSŘ, žalobce namítal. Toliko silniční správní úřad je totiž oprávněn deklarovat, zda se na určitém pozemku veřejně přístupná účelová komunikace ve smyslu ustanovení § 7 zákona o pozemních komunikacích nachází či nikoli.
41. Přisvědčit žalobci nelze ani v tom, vyslovil-li v podané žalobě své pochybnosti nad nynější možností obslužnosti své nemovitosti. Jak plyne z vyjádření města Veselí nad Moravou ze dne 28. 1. 2016 (a toto bylo žalobcem potvrzeno také při ústním jednání soudu), primárním určením pozemku parc. č. x v kat. území Veselí-Předměstí je v prostoru mezi parcelami
parc. č. x a parc. č. x, obě v kat. území Veselí-Předměstí, zajištění napojení garáže rodinného domu č. p. x ve vlastnictví žalobce na místní komunikaci na pozemku parc. č. x, a to v nezbytně šíři. Šíři pozemku cca 7 m lze přitom považovat za dostatečnou pro vjezd motorového vozidla do garáže rodinného domu č. p. x ve vlastnictví žalobce. Toto bylo ostatně ověřeno praktickou zkouškou vjezdu a výjezdu osobního motorového vozidla, jejíž průběh je zachycen v protokolu z kontrolní prohlídky ze dne 24. 4. 2015. Této byl přítomen rovněž dopravní inspektor, por. Ing. J. F. za Policii ČR - Dopravní inspektorát Hodonín, který se do uvedeného protokolu vyjádřil v tom smyslu, že najetím motorového vozidla do garáže není ohrožena bezpečnost silničního provozu nad rámec obdobných připojení. Zároveň žalobci doporučil úpravu nájezdu.
42. Za těchto podmínek proto nebylo dle krajského soudu možné uvažovat o omezení soukromého vlastnictví osob zúčastněných na řízení (manželů K.) skrze institut veřejně přístupné účelové komunikace, jelikož zde na tomto omezení absentuje veřejný zájem. K tomu pak krajský soud ve shodě se správním orgánem I. stupně doplňuje, že vzhledem k délce připojení, které v daném případě činí cca 9 m, a dále vzhledem k jeho určení toliko pro jedinou nemovitost, se jedná o dopravní napojení nemovitosti (rodinného domu č. p. x) na pozemní komunikaci ve smyslu § 10 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Dopravní obslužnost nemovitosti ve vlastnictví žalobce je tak zcela zajištěna a žalobce v tomto ohledu není nikterak krácen na svých právech. Poukazoval-li pak žalobce nově až při jednání soudu na skutečnost, že postupem správních orgánů dochází také k zásahu do jeho občanskoprávní sféry v podobě ekonomické újmy stran výkonu podnikatelské činnosti (co do zajištění příjezdu hostů do penzionu a snížení jejich komfortu), je nutno konstatovat, že tyto skutečnosti nebyly obsahem podané žaloby, a tedy s ohledem na zásadu koncentrace řízení, kterou je ve smyslu § 71 odst. 2 s. ř. s. správní soudnictví ovládáno, krajský soud nebyl oprávněn tyto skutečnosti vůbec hodnotit. Přesto nad rámec uvedeného doplňuje, že pro hosty penzionu je vyčleněno parkování s přístupem po alternativně vybudované komunikaci, a byl to sám žalobce, který při ústním jednání soudu upřesnil, že garáž je využívána toliko pro vlastní (osobní) potřebu žalobce a jeho rodiny.

VII. Závěr a náklady řízení

43. Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
44. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
45. Pokud se jedná o výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení, podle § 60 odst. 5 s. ř. s. platí, že osoby zúčastněné na řízení mají právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných soud může osobě zúčastněné na řízení na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že krajský soud neuložil osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost, nemohly jim vzniknout náklady podle § 60 odst. 5 s. ř. s. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 5. září 2018

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu